

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świąg

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 listopada 2021 roku 12 stycznia 2022 roku i 10 czerwca 2022 roku

sprawy G. Ł. syna W. i M. z domu G.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 grudnia 2020 roku w miejscowości B., rejonu (...) prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy m-ki A. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym, na podstawie opinii biegłego z zakresu toksykologii sądowej stężeniu alkoholu we krwi podejrzanego na poziomie ok. 1,9 promila będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego, w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w L. o sygn. (...) oraz kierował pojazdem nie stosując się do decyzji Nr: KT-II. (...)1.690.2019 wydanej przez Starostę (...) o cofnięciu uprawnień oraz w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w L. sygn. akt. (...) w związku ze skazaniem za przestępstwo

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i § 4 kk oraz 180a kk w zw. z art. 11§2 kk

I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje G. Ł. za winnego tego, że 15 grudnia 2020 roku w B. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki A. znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym na podstawie opinii biegłego toksykologa stężeniu alkoholu we krwi na poziomie co najmniej 1 promila, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego wyrokiem Sądu Rejonowego w L. o sygn. (...)z dnia 4 września 2019 roku, a także w okresie obowiązywania wymierzonego tymże wyrokiem środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych tj. występku z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku i 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 (trzydziestu dwóch) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 3 k.k. wymierza oskarżonemu G. Ł. środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. wymierza oskarżonemu G. Ł. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie (...) (dziesięciu tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego G. Ł. na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),52 (dwóch tysięcy dwustu czterdziestu ośmiu 52/100) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1145/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	G. Ł.	15 grudnia 2020 roku w B. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki A. znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym na podstawie opinii biegłego toksykologa stężeniu alkoholu we krwi na	

		poziomie co najmniej 1 promila, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego wyrokiem Sądu Rejonowego w L. o sygn. (...) z dnia 4 września 2019 roku, a także w okresie obowiązywania wymierzonego tymże wyrokiem środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 4 września 2019 roku G. Ł. został uznany za winnego występkę z art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn wymierzono mu 250 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Rzeczoną wyrokiem wymierzono G. Ł. także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Wyrok ten uprawomocnił się 12 września 2019 roku. W związku z zawiadomieniem o wydaniu wyżej wskazanego wyroku Starosta (...) w dniu 3 października 2019 roku wydał decyzję administracyjną nr KT-</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w L. k. 11</p> <p>Decyzja Starosty (...) z potwierdzeniem odbioru k. 12 – 16</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego G. Ł. k. 36-37, k. 56-57, k. 113-114, k. 138-139</p>		

<p>III. (...) (...) o cofnięciu uprawnień kategorii AM, B1, B, C1, C. Decyzja ta została odebrana przed dorosłego domownika oskarżonego w dniu 7 października 2019 roku. Zarazem G. Ł. miał świadomość funkcjonowania w obrocie prawnym zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jak i decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami.</p>			
<p>15 grudnia 2020 roku G. Ł. powrócił do Polski z wyjazdu zarobkowego. Tego dnia przed godziną 22, G. Ł. postanowił przejechać do B. na stacje paliw Lotos z miejsca swojego zamieszkania tj. miejscowości J.. Trasa dojazdu oskarżonego przebiegała przez drogi publiczne, w tym drogę wojewódzką W 969. Na przedmiotowym odcinku drogi oskarżony poruszał się samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...). G. Ł. był jedyną osobą znajdującą się wewnątrz pojazdu.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego G. Ł. k. 36-37, k. 56-57, k. 113-114, k. 138-139</p> <p>Nagranie z kamery monitoringu k. 50</p> <p>Protokół oględzin nagrania k. 51-52</p>		
<p>O godzinie 21:58:40 na parking stacji paliw wjechał bezpośrednio z drogi publicznej samochód marki a. kierowany przez G. Ł.. Samochód ten przejechał koło dystrybutorów i po upływie kilku sekund zatrzymał się. Następnie po upływie dalszych</p>	<p>Nagranie z kamery monitoringu k. 50</p> <p>Protokół oględzin nagrania k. 51-52</p>		

<p>kilkunastu/ kilkudziesięciu sekund G. Ł. wyszedł z samochodu i chwiejnym krokiem z kilkoma zatrzymaniami wszedł na teren sklepu stacji paliw kilka sekund przed godziną 22:00.</p>			
<p>Wówczas to udał się w kierunku kasy, gdzie poprosił ekspedienta o wydanie mu butelki alkoholu. Sprzedawcy odmówili sprzedania G. Ł. wódki, albowiem wyczuli oni od niego woń alkoholu i stwierdzili, że jest on osobą nietrzeźwą. Do tego w momencie wejścia G. Ł. do budynku sklepu, trzymał on w ręce do połowy upitą butelkę wódki o pojemności 200 ml marki Ż. (...).</p>	<p>Zeznania świadka L. K. k. 20, k. 128-129</p> <p>Zeznania świadka P. O. k. 41, k. 129-130</p> <p>Nagranie z kamery monitoringu k. 50</p> <p>Protokół oględzin nagrania k. 51-52</p>		
<p>G. Ł. nie zrażony odmową ekspedientów pozostał na terenie stacji prowadząc z nimi jak i z przypadkowymi klientami prowokacyjne rozmowy. Oskarżony cały czas chwiał się na nogach, wyczuwalna była on niego woń alkoholu. G. Ł. po upływie kilkunastu minut pobytu na stacji, wreszcie dopił wniesiony przez siebie alkohol. W pewnym momencie zachowanie G. Ł., który utrudniał pracę pracownikom stacji paliw, zakończyło się wezwaniem interwencji policji.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Zeznania świadka L. K. k. 20, k. 128-129</p> <p>Zeznania świadka P. O. k. 41, k. 129-130</p> <p>Nagranie z kamery monitoringu k. 50</p>		
<p>Wówczas to około godziny 23:00 na miejsce</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p>		

<p>przyjechał patrol policji w składzie (...). Funkcjonariusze ci z uwagi na przekazaną im informacje o uprzednim przyjeździe oskarżonego na stacje paliw poddali go badaniu trzeźwości. Na stacji paliw przeprowadzono dwa pomiary stanu trzeźwości za pomocą urządzenia AlcoQuant 6020. Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 23:03 wykazało stężenie alkoholu w wydychanym przez G. Ł. powietrzu na poziomie 0,85 mg/l. Badanie powzięte 3 minuty później wykazało stężenie tej substancji na poziomie 0,77 mg/l Wobec tego przewieziono G. Ł. do K. w N., gdzie poddano go badaniu trzeźwości za pomocą urządzenia Alkometr 2.0. Badanie przeprowadzone o godzinie 23:30 dało wynik 0,98 mg/l, kolejne badanie z godziny 23:34 dało wyniki 0,89 mg/l. Następne badanie wykonano o godzinie 0:08 z wynikiem 0,92 mg/l, a kolejne przeprowadzone pół godziny później 0,89 mg/l. Urządzenie to posiadało ważne świadectwo wzorcowania. Oskarżony oświadczył wówczas, iż wypił jedynie 100 ml wódki o godzinie 22:30.</p>	<p>Protokół badania trzeźwości k. 2-3</p> <p>Świadectwo wzorcowania k. 4- 5</p>		
<p>W chwili zjazdu przez oskarżonego z drogi publicznej na teren</p>	<p>(pośrednio)Zeznania świadka L. K. k. 20, k. 128-129</p>		

<p>stacji paliw oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości o wartości co najmniej promila alkoholu etylowego w jego krwi.</p>	<p>(pośrednio) Zeznania świadka P. O. k. 41, k. 129-130</p> <p>(pośrednio) Nagranie z kamery monitoringu k. 50</p> <p>(pośrednio) Protokół oględzin nagrania k. 51-52</p> <p>Opinia biegłego toksykologa k. 63-101, k. 146-152</p>		
<p>G. Ł. ma 32 lata. Oskarżony jest obywatelem polskim. G. Ł. posiada wykształcenie średnie. W chwili czynu oskarżony pracował zarobkowo na terenie Królestwa Holandii. Natomiast w trakcie procesu oskarżony G. Ł. przebywał w Polsce i pozostawał osobą bezrobotną. Oskarżony jest osobą uzależnioną od alkoholu. G. Ł. uprzednio pozostawał także w leczeniu odwykowym w związku z używaniem środków odurzających. W trakcie rozprawy głównej oskarżony także leczył się w ośrodku zamkniętym, w związku z czym zmieniono termin jednej z rozpraw. Niemniej jednak w chwili czynu oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Jego stan zdrowia uzasadniał także możliwość prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny. G. Ł. jest osobą</p>	<p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w L. k. 11</p> <p>Karta karna k. 24</p> <p>Informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 27</p> <p>Wydruk z bazy (...) k. 29-31</p> <p>Notatka o oskarżonym k. 31</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 32-33</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego G. Ł. k. 36-37, k. 56-57, k. 113-114, k. 138-139 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Opinia sądowo – psychiatryczna k. 167 -169</p> <p>Dokumentacja medyczna k. 191</p>		

<p>wielokrotnie karana, która przebywała także w izolacji penitencjarnej. Początkowo aktywność przestępcza G. Ł. ogniskowała się wokół przestępstw przeciwko mieniu. Natomiast w ostatnim czasie oskarżony był karany za jazdę w stanie nietrzeźwości i posiadanie narkotyków. Oskarżony jest właścicielem dwóch nieruchomości o łącznej powierzchni 64 arów. Jest on także właścicielem samochodu marki A. G. Ł. był wielokrotnie ukarany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym.</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			
<p>0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego G. Ł.	<p>G. Ł. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w toku rozprawy jedynie częściowo przyznawał się do zarzuczonego mu czynu tj. przyznając iż prowadził on pojazd pomimo orzeczonego środka karnego, negując zarazem prowadzenie tego samochodu w stanie nietrzeźwości. W tym zakresie G. Ł. wskazał, iż alkohol wypił on już po wyłączeniu silnika tego pojazdu. Oskarżony podczas drugiego przesłuchania podał, że inkryminowanego dnia był bardzo zmęczony z uwagi na wielogodzinną podróż zza granicy. Dalej oskarżony podał, że już na parkingu stacji paliw wypił alkohol w ilości 200 bądź 300 mililitrów., po czym miał pójść on do sklepu. Podczas trzeciego przesłuchania G. Ł. oznajmił, że oprócz podanej wcześniej ilości wypił w samochodzie także dodatkowe 200 mililitrów alkoholu, a także pił na stacji paliw. Jeszcze inną wersję przedstawił G. Ł. na rozprawie głównej, gdzie 12 stycznia 2022 roku podał, że parkując na terenie stacji zauważył na podłodze swojego samochodu dwie butelki wódki, z czego jedną wypił w samochodzie,</p>	

a drugą częściowo na terenie stacji paliw. Równocześnie oskarżony wskazał, że na miejsce przybył z miejscowości J.. Oskarżony podał, że rozumie że jest on osobą uzależnioną. G. Ł. zarazem wskazał, że zmienił swoje postępowanie i chwili obecnej porzucił dawne przyzwyczajenia. Wersja oskarżonego jawi się jako sprzeczna z pozostałym materiałem zebrany w sprawie, a nadto z zasadami doświadczenia życiowego. Tutaj należy wskazać, iż od momentu zaparkowania pojazdu do ponownego uchwycenia G. Ł. w polu widzenia kamery minęło tylko kilkadziesiąt sekund. W ocenie Sądu wątpliwe jest aby w tym czasie oskarżony spożył około 300 mililitrów alkoholu, zwłaszcza że na stacji paliw w jego butelce było około 100 mililitrów alkoholu, a na parkingu stacji nie widać było aby oskarżony spożywał jakiegokolwiek płyny. Dalej trzeba podkreślić zmienność wyjaśnień oskarżonego w zakresie ilości spożytego przez niego alkoholu, co w sposób znaczący obniża ich wiarygodność, zwłaszcza że część jego depozycji została złożona już po wpływie opinii toksykologicznej. Kolejno co ma decydujące znaczenie w tej kwestii należy podkreślić, że wersja oskarżonego w świetle opinii biegłego

K. jest rażąco sprzeczna z wiedzą specjalną z zakresu toksykologii, biegły bowiem w sposób metodyczny wykazał, iż oskarżony prowadząc pojazd po drodze publicznej musiał mieć co najmniej promil alkoholu we krwi, niezależnie od ilości później wypitego przez niego alkoholu. W tym zakresie trzeba także uwzględnić twierdzenia biegłego, że niemożliwym naukowo byłoby aby kilkadziesiąt sekund po pierwszej i jednorazowej intoksykacji alkoholu wystąpiły u oskarżonego tego rodzaju objawy jak chwiejny krok czy bełkotliwa mowa. O czym nie tylko wspominali świadkowie, lecz co zostało uchwycone przez kamery monitoringu. Zarazem na nagraniu uwidoczniono, że w pewnym momencie na stacji paliw oskarżony kończy pić alkohol w butelce o pojemności 200 ml. Zatem nie można wykluczyć, iż faktycznie wypił on tę wódkę w całości już po przyjeździe na stacji paliw, jednakże w świetle opinii nie zmienia to faktu, że już wcześniej kierując owym pojazdem był w stanie nietrzeźwości. Kolejno wypada zwrócić uwagę, że w świetle zasad doświadczenia życiowego gdyby oskarżony faktycznie nie pił wcześniej to nie miałby powodów jechać po alkohol na stacje paliw, skoro według

		<p>jego wyjaśnień w jego samochodzie znajdowały się dwie butelki wódki. Brak jest natomiast podstaw do podważenia depozycji oskarżonego w pozostałym zakresie tj. jego wiedzy o orzeczonym środku karnym czy też decyzji administracyjnej, miejsca z którego przyjechał na przedmiotową stację paliw czy też jego zmiany postawy życiowej. W tym zakresie należy stwierdzić, iż owa zmiana została przez oskarżonego uwiarygodniona poprzez dobrowolne udanie się na szpitalne zamknięte leczenie odwykowe. Należy także zważyć, że oskarżony podał dane osobopoznawcze zgodne z dokumentami zebranymi przez prowadzącego dochodzenie. To wszystko musiało sprawić, że Sąd Rejonowy jedynie częściowo mógł oprzeć się na dowodzie z wyjaśnień oskarżonego G. Ł. w wyżej podanym zakresie przedmiotowym.</p>	
zeznania świadka L. K.	Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadka L. K. złożone w toku postępowania przygotowawczego. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż świadek ten jest osobą obcą dla oskarżonego, który to nie miał żadnego interesu w pomówieniu go. Równocześnie należało zwrócić uwagę, iż zeznania		

świadka na przestrzeni procesu w sposób wyraźny się różniły. Sąd Rejonowy owe sprzeczności rozstrzygnął na korzyść zeznań składanych w postępowaniu przygotowawczym. Godzi się bowiem zauważyć, iż zeznania świadka w toku postępowaniu jurysdykcyjnym, były poprzedzone sformułowaniem, iż L. K. nie pamięta dobrze tego zdarzenia. Owo stwierdzenie jest jak najbardziej zrozumiałe, biorąc pod uwagę, że termin pierwszej rozprawy głównej od daty inkryminowanego czynu dzieliło 11 miesięcy. Dodatkowo wskazać należy, iż to pierwsze zeznania złożone przez tego świadka korespondują z nagraniami z kamer monitoringu. Widać wówczas dobrze, że oskarżony już idąc do sklepu zatacza się, a później chwieje się także wielokrotnie w obecności pracowników – występujących tu w charakterze świadka. Dalej należy zważyć, iż twierdzenia świadka z rozprawy głównej jakoby oskarżony zawsze miał chwiejny krok, a w pandemii od wszystkich czuć alkohol są rażąco sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Tutaj należy zwrócić uwagę na

kwestie determinującą pozostawanie G. Ł. na stacji paliw tj. odmowa sprzedania oskarżonemu alkoholu. Kwestii tej L. K. nie potrafił racjonalnie wytłumaczyć w toku rozprawy, a wcześniej podawał, że powodem owej decyzji była widoczna nietrzeźwość oskarżonego. W ocenie Sądu to wersja z postępowania przygotowawczego jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, które uczą, że tylko naprawdę wyraźne objawy upojenia alkoholowego mogą spowodować odmowę sprzedaży alkoholu osobie dorosłej. Co więcej to ta wersja koresponduje z zeznaniami P. O.. Równocześnie Sąd Rejonowy zauważył, że L. K. podał, że oskarżony wszedł na stację paliw z butelką wódki, która zawierała płyn, które następnie zostały przez oskarżonego skonsumowane.. W odniesieniu do jej objętości L. K. potwierdził dane przekazane w toku rozpytania, które zostały ujawnione w notatce urzędowej. Okoliczność ta jest również w sposób oczywisty potwierdzona za pomocą analizy nagrań z kamer monitoringu, na których widać rodzaj i gabaryty spożywanego przez oskarżonego alkoholu. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż to wersja

	<p>przedstawiona w toku dochodzenia zasługuje na uwzględnienie w zakresie widocznych objawów upojenia oskarżonego. Dla rozstrzygnięcia sprawy jest zarazem irrelevantne, kto faktycznie wezwał funkcjonariuszy policji. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy posiłkował się zeznaniami L. K. w ustaleniu stanu faktycznego w tej sprawie. Należy jednakowoż zaznaczyć, iż w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego stan nietrzeźwości może być dowodzony także poprzez zeznania świadków, a jednocześnie uwzględnić twierdzenia biegłego toksykologa, iż niemożliwe byłoby występowanie tego rodzaju objawów nietrzeźwości G. Ł. zaledwie po kilkudziesięciu sekundach od intoksykacji alkoholu. Sąd oczywiście nie wyklucza, że oskarżony mógł jakiś alkohol na parkingu wypić wewnątrz pojazdu, jednak jak wynika z opinii już kierując nim po drodze publicznej był w stanie nietrzeźwości na poziomie co najmniej 1 promila alkoholu we krwi.</p>	
zeznania złożone przez świadka P. O.	Sąd Rejonowy przy procesie rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie uwzględnił także zeznania złożone przez świadka P. O.. Świadek ten podobnie	

jak L. K. jest osobą obca dla oskarżonego, nieskonfliktowaną z nim, która nie ma interesu w składaniu dlań korzystnych bądź niekorzystnych zeznań. Również analiza treści depozycji świadka wskazuje, że licują one z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a zwłaszcza z nagraniem z kamer monitoringu. Zeznania te są jasne, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Świadek kategorycznie stwierdził, iż to właśnie stan nietrzeźwości G. Ł. był powodem odmowy sprzedaży alkoholu. Dodatkowo świadek opisywał prowokacyjne zachowanie oskarżonego, które było powodem finalnej interwencji policji. Podobnie jak w przypadku L. K. Sąd Rejonowy drobne sprzeczności w zeznaniach ekspedienta rozstrzygnął na korzyść zeznań z dochodzenia, które były złożone w znacznie bliższej zwartości czasowej do inkryminowanego czynu. Dodatkowo trzeba stwierdzić, że zeznania świadka były potwierdzone poprzez opinie biegłego toksykologa, który stwierdził, iż występowanie u oskarżonego fazy wyrównywania stężeń świadczy, iż od czasu intoksykacji alkoholu minęło już wiele czasu.

	<p>Jednocześnie należało rozstrzygnąć sprzeczność pomiędzy zeznaniami P. O., a L. K. w zakresie wypicia przez oskarżonego alkoholu na stacji paliw na korzyść zeznań L. K., gdyż korespondują one z nagraniem z kamery monitoringu. Oprócz wskazanych wyżej kwestii przedmiotowe zeznania były spójne wewnątrznie i zewnątrznie. Co więcej treść owych depozycji nie była kwestionowana przez samego oskarżonego i jego obrońcę. To wszystko sprawiło, że Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie posiłkował się zeznaniami świadka P. O..</p>	
opinia biegłego z zakresu toksykologii	<p>Nie ulega zarazem żadnym wątpliwości, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, odnośnie możliwości przypisania oskarżonemu G. Ł. przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. miała opinia biegłego z zakresu toksykologii. Tutaj należy zauważyć, że biegły jest osobą o uznanych powszechnie doświadczeniu i wiedzy z zakresu tej dziedziny nauki. Co więcej opinia biegłego spełnia także wszystkie wskazania zawarte w sposób negatywny przez ustawodawcę w art. 201 k.p.k. Tutaj należy wskazać, iż biegły w sposób pełny odpowiedział na wszystkie pytania</p>	

zadane zarówno w toku dochodzenia jak i w trakcie postępowania jurysdykcyjnego. W tym miejscu należy podkreślić, że dopuszczenie opinii uzupełniającej wiązało się nie z brakami opinii poprzedniej, tylko przedstawieniem przez G. Ł. kolejnej wersji odnośnie czasu i ilości spożytego alkoholu, co winno zostać zweryfikowane poprzez osobę mającą wiedzę z zakresu toksykologii. Odnosząc się do zarzutów zawartych w mowie końcowej zarzucających biegłemu, że w przedmiotowej opinii oceniał wiarygodność wyjaśnień oskarżonego, należy zważyć, iż taki był cel jego udziału w tym procesie. Tylko bowiem osoba posiadająca wiedzę specjalną z zakresu toksykologii mogła zweryfikować czy przeprowadzone kilkadziesiąt minut później wyniki badań są rezultatem jednorazowej intoksykacji alkoholowej na parkingu, czy też owa substancja już wcześniej była obecna w organizmie oskarżonego. Tutaj należy jednocześnie w sposób kategoryczny zastrzec, iż owa ocena opierała się tylko i wyłącznie w oparciu o wiedzę naukową biegłego. Biegły w sposób niezwykle skrupulatny przedstawił swój tok rozumowania, posiłkując się w tym zakresie przedstawieniem

wzorów absorpcji alkoholu w organizmie człowieka, przejście przez fazy wchłaniania, wyrównywania stężeń, a końcowo fazy eliminacji alkoholu. Biegły jednoznacznie ustalił, iż wobec utrzymywania się alkoholu w organizmie G. Ł. przez dłuższy czas na bardzo wysokim poziomie niemożliwym jest podzielenie jego wersji zdarzenia, gdyż kłóci się ona z wiedzą specjalną biegłego. Dodatkowo biegły wskazywał na fakt, że brak jest możliwości aby objawy intoksykacji alkoholu takie jak chwiejny krok, zaburzona mowa wystąpiły ledwie kilkadziesiąt sekund od przyjęcia alkoholu. Tutaj biegły zwrócił uwagę na zapis z kamer monitoringu ten stan obrazujący (Sąd zwraca uwagę zwłaszcza na sposób dojścia oskarżonego do budynku stacji) czy zeznania świadków, którzy określili że to właśnie widoczna nietrzeźwość G. Ł. była powodem, dla którego odmówiono mu sprzedaży alkoholu. Dalej biegły K. w sposób pełny wskazał z czego mogły wynikać dwa dość rozbieżne wyniki badań przeprowadzonych na stacji paliw. Stąd też biegły w sposób jednoznaczny stwierdził, że podstawą jego rozważań merytorycznych były badania

przeprowadzone w warunkach kontrolowanych tj. na terenie K. w N.. Opinia biegłego posiada także przymiot jasności. Biegły w sposób całkowicie zrozumiały przedstawił swój wywód w języku zrozumiałym dla osób nie mających wiedzy specjalnej z zakresu toksykologii. Dodatkowo wszystkie swoje wskazania mających charakter wiedzy specjalnej biegły poparł szeregiem naukowych publikacji, które potraktował jako załączniki do opinii. Jednocześnie Sąd Rejonowy nie ujawnił żadnych sprzeczności, które dyskwalifikowałyby przedmiotową opinię. Dalej także obrońca oskarżonego nie przedstawił żadnych konkretnych zarzutów odnoszących się do treści opinii, poprzestając na zarzucie dotyczącym podjęcia się przez biegłego oceny wyjaśnień oskarżonego. Dlatego też to opinia biegłego K. była podstawą ustalenia stanu trzeźwości oskarżonego w momencie prowadzenia przez niego pojazdu po drodze publicznej. Tutaj należy zważyć, iż biegły podał, że wówczas stan nietrzeźwości oskarżonego oscylował co najmniej na poziomie 1 promila. Owszem w dalszym ciągu podawał, że owo stężenie było prawdopodobnie wyższe (w zależności

	<p>od spożytego w aucie przez G. Ł. alkoholu). Niemniej to stwierdzenie zasadzało się na poziomie prawdopodobieństwa, które nie wystarcza do wykazania. E. Sąd przyjął jako stan faktyczny wersję wykazaną przez biegłego tj. prowadzenie przez oskarżonego pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym przy stanie nietrzeźwości oscylującym na poziomie jednego promila</p>	
<p>opinia biegłych psychiatrów</p>	<p>W toku niniejszego postępowania z uwagi na oświadczenie oskarżonego o leczeniu odwykowym ujawniła się potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów. W tym zakresie Sąd Rejonowy uznał, że przedmiotowa opinia w pełni spełnia wymogi statuowane w sposób negatywny w art. 201 k.p.k. Mianowicie po pierwsze biegli ci są osobami bezstronnymi dla stron tego procesu, a ich powołanie było warunkowane miejscem ówczesnego pobytu G. Ł.. Po drugie biegli ci posiadają niezbędną dla celów tej opinii wiedzę specjalną z zakresu psychiatrii, która nie była kwestionowana przez strony tego postępowania. Kolejno w rzeczonyj opinii biegli odpowiedzieli w sposób pełny na wszystkie pytania zadane przez organ</p>	

	<p>procesowy. Udzielając tej odpowiedzi biegli oddali przebieg całego procesu badawczego. Zarazem owe sformułowania zostały poczynione w sposób jasny, nawet dla osoby nie posiadającej wiedzy specjalnej z zakresu psychiatrii. Dodatkowo biegli starannie uargumentowali czemu wywodzą takie, a nie inne wnioski końcowe. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, że przedmiotowa opinia nie zawiera jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności, które by wymagały wydanie choćby opinii uzupełniającej. Na marginesie wypada także zauważyć, iż wymowa tego dowodu nie spotkała się także z jakąkolwiek reakcją stron tego procesu. Stąd też należało przyjąć, że owa opinia spełnia stawiane przed nią wymogi i jest zdalna do poczynienia na jej podstawie ustaleń faktycznych w zakresie winy oskarżonego G. Ł..</p>	
<p>nagrania z kamer monitoringu stacji paliw i protokół oględzin tych nagrań</p>	<p>Doniosłym dowodem w realiach tego postępowania były nagrania z kamer monitoringu stacji paliw. Na rzeczonym nagraniu doskonale widać jak oskarżony wjeżdża na teren stacji paliw z drogi publicznej. W przedmiotowym materiale dowodowym wskazano także jednoznacznie, iż</p>	

między momentem kiedy oskarżony wyjechał poza pole widzenia kamery, a jego wejściem już pieszo w jej pole widzenia minęło 30 sekund. Okoliczność ta biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego oraz opinie biegłego toksykologa wyklucza aby cała zawartość alkoholu w organizmie G. Ł. wynika z alkoholu wypitego przez niego pomiędzy zatrzymaniem pojazdu, a badaniem przez funkcjonariuszy. Tutaj należy zwrócić uwagę, iż już na tym nagraniu widać, że oskarżony jeszcze na terenie parkingu, koło dystrybutorów zatacza się, co w świetle opinii biegłego uniemożliwia przyjęcie, że całość alkoholu oskarżony wypił kilka sekund wcześniej. Dalej należy zważyć, iż na tym nagraniu widać, że oskarżony w ręku posiadał butelkę wódki żołądkowej o pojemności 200 ml. Co ważne owa butelka była w momencie wejścia na stacja paliw w połowie pełna. Natomiast oskarżony dopiero po kilkudziesięciu minutach dopił pozostałą część. Przedmiotowy dowód potwierdza także wersje świadków zaprezentowaną w toku postępowania przygotowawczego, iż oskarżony chwiał się na nogach. Co ważne na nagraniu uwidoczniło także prowokacyjne zachowanie G. Ł.

	<p>zarówno w stosunku do ekspedientów jak i klientów sklepu. Zarazem brak jest jakichkolwiek wątpliwości w zakresie autentyczności rzezonego nagrania. Przedmiotowe nagranie zostało zabezpieczone przez osoby postronne, nie mające żadnego interesu w zakończeniu tego postępowania w określony sposób. Jednocześnie żadna ze stron procesu nie podnosiła zarzutów w aspekcie tego dowodu. Stąd też Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie w dużym stopniu oparł się na nagraniach z kamer monitoringu, oraz protokole ich oględzin.</p>	
<p>protokołów badania trzeźwości, świadectwa wzorcowania, karty karnej, informacji z ewidencji kierowców czy danych osobopoznawczych dotyczących oskarżonego oraz odpisu prawomocnego wyroku skazującego oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. czy decyzji o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych i potwierdzenia jej odbioru przez dorosłego domownika oskarżonego.</p>	<p>Sąd uznał także za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych dowody z dokumentów wskazanych do przeprowadzenia w toku rozprawy głównej tj. protokołów badania trzeźwości, świadectwa wzorcowania, karty karnej, informacji z ewidencji kierowców czy danych osobopoznawczych dotyczących oskarżonego oraz odpisu prawomocnego wyroku skazującego oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. czy decyzji o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych i potwierdzenia jej odbioru</p>	

	<p>przez dorosłego domownika oskarżonego. W tym zakresie należało zwrócić uwagę, iż dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie przez osoby do tego kompetentne, oraz co szczególnie istotne żadna ze stron tego postępowania w żaden sposób nie kwestionowała zawartych w nich danych. Stąd też Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne posłużył się dowodami z wymienionych wyżej dokumentów.</p>		
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p><i>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</i></p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	G. Ł.
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>G. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 15 grudnia 2020 roku w miejscowości B., rejonu (...) prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy m-ki A. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym, na podstawie opinii biegłego z zakresu toksykologii sądowej stężeniu alkoholu we krwi podejrzanego na poziomie ok. 1,9 promila będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego, w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w L.o sygn. (...) oraz kierował pojazdem nie stosując się do decyzji Nr: KT-II. (...) (...) wydanej przez Starostę (...) o cofnięciu uprawnień oraz w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego na podstawie wyroku Sądu Rejonowego</p>			

w L.sygn. akt. (...) w związku ze skazaniem za przestępstwo tj. o występki z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178 a § 4 k.k. jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Omawiając podstawy odpowiedzialności prawno karnej G. Ł., warto zwrócić uwagę na niejednorodny charakter normatywny tego przepisu. W zależności od realizacji przez sprawcę jednego z alternatywnie określonych stanów faktycznych przepis ten stanowi typ kwalifikowany występkę stypizowanego w art. 178a § 1 k.k.- w przypadku prowadzenia w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów

mechanicznych, bądź też okolicznością wpływającą na wymiar kary – w przypadku realizacji znamion typu podstawowego przez sprawcę będącego uprzednio karanego za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Nie budzi więc żadnych wątpliwości, iż dla możliwości realizacji tego występku konieczne jest procesowe wykazanie, iż sprawca wypełnił wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe typu podstawowego z art. 178a § 1 k.k. Odnosząc się do tej kwestii należy wskazać, iż w przepisie tym penalizowane jest prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Zbytecznym byłoby przekonywanie, iż samochód osobowy stanowi desygnat pojęcia pojazd mechaniczny, czy też stwierdzenie, iż droga publiczna w postaci drogi wojewódzkiej czy też nawet parking stacji paliw są desygnatami pojęcia ruch lądowy. Należy także zaznaczyć, iż bez wątplenia nadawanie kierunku jazdy przy włączonym silniku samochodu należy uznać za jego prowadzenie. Natomiast sam stan nietrzeźwości posiada swoją definicję legalną w art. 115 § 16 k.k. i w przypadku wydychanego powietrza z

takim stanem mamy do czynienia w sytuacji gdy owo stężenie przekracza poziom 0,25 mg/l bądź pół promila alkoholu we krwi lub prowadzi do takiego stanu. Oczywiście z uwagi na brak klauzuli nieumyślności występku tego można dopuścić się tylko i wyłącznie umyślnie, w obu formach przewidzianych w art. 9 § 2 k.k.

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości Sądu, iż zachowanie G. Ł. wyczerpało wszystkie znamiona typu podstawowego określonego w art. 178a § 1 k.k. Przede wszystkim poruszał się on drogą publiczną, a następnie miejscem służącym wprost do ruchu pojazdów mechanicznych tj. parkingiem stacji paliw, a więc w ruchu lądowym samochodem osobowym, a treść opinii retrospektywne jednoznacznie stwierdziła, iż w chwili czynu znajdował się on tempore criminis w stanie nietrzeźwości. W tym miejscu należy poczynić jednakowoż uwagę, iż biegły w swojej opinii podał, że ów poziom alkoholu w organizmie G. Ł. wynosił co najmniej jeden promil. Co prawda w dalszej części wyводу napisał, on że prawdopodobnie

owo stężenie wynosiło 1,9 promila. Niemniej jednak owo stwierdzenie nie było stwierdzeniem pewnym i w tym przypadku wątpliwości należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Na marginesie należy zwrócić uwagę, iż na nagraniu z kamery stacji paliw widać jak oskarżony w pewnym momencie dopija resztkę alkoholu znajdującego się w butelce o pojemności 200 ml, jeszcze przed przyjazdem policji, a więc przed badaniem stanu jego trzeźwości. Jednocześnie Sąd Rejonowy zważył, iż oskarżony musiał mieć świadomość prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Na okoliczność tę wpływa wysokie stężenie alkoholu w jego organizmie, które to stężenie ujawniało się także w sposób widoczny zewnętrznie na nagraniu z kamer monitoringu, poprzez chwiejny chód. Nadto świadkowie zeznając w postępowaniu przygotowawczym podkreślali, że G. Ł. od razu po wejściu na stację paliw bełkotał i czuć było od niego woń alkoholu, co było powodem odmowy sprzedaży mu alkoholu. To wszystko wskazuje, iż oskarżony musiał zdawać sobie sprawę z faktu, iż znajduje się on w stanie nieuprawniającym go do poruszenia się pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym. Tym samym Sąd

Rejonowy stwierdził, iż zachowanie oskarżonego było umyślne i w dodatku popełnione w zamiarze bezpośrednim, co pozwalało na skompletowanie znamion typu podstawowego.

Wobec powyższych ustaleń należy odnieść się do okoliczności zwiększających stopień społecznej szkodliwości statuujących typ kwalifikowany. W przedmiotowej sprawie w świetle skargi oskarżyciela ową okolicznością statuującą typ kwalifikowany miał być fakt, iż owego czynu G. Ł. dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Analizując akta przedmiotowej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości fakt, iż rzeczywiście inkryminowanego dnia wobec oskarżonego G. Ł. obowiązywał środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Co więcej zakaz ten miał obowiązywać co najmniej do września 2022 roku – w przypadku wywiązania oskarżonego z obowiązku zwrotu blankietu prawa jazdy. E. spełnione zostały znamiona przedmiotowe tego występku. Zarazem trzeba stwierdzić, iż ów zakaz został wymierzony w związku ze skazaniem za występki polegający na jeździe w stanie

pod wpływem środka odurzającego. Dodatkowo analiza karty karnej oskarżonego wskazuje jednoznacznie, iż w chwili czynu był on osobą posiadającą uprzednie niezatarte skazanie za występki art. 178a § 1 k.k., co także powoduje odpowiedzialność oskarżonego na podstawie okoliczności obostrzającej odpowiedzialność karną. Jednocześnie bezsporne jest, iż G. Ł. zdawał sobie sprawę z obowiązywania tego zakazu, co implikuje przyjęcie, iż zachowania tego dopuścił się w sposób umyślny.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy zważył, iż S. P. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego określonego w art. 178a § 1 i 4 k.k. Co prawda co do zasady niedopuszczalne jest powoływanie w kwalifikacji prawnej § 1 i 4 w sposób kumulatywny. Niemniej jednak w ocenie Sądu powyższa uwaga odnosi się do sytuacji, kiedy podstawą odpowiedzialności karnej sprawy jest tylko i wyłącznie prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania środka karnego. Natomiast prowadzenie pojazdu mechanicznego pomimo uprzedniego skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. nie jest typem kwalifikowanym,

a tym samym w takim przypadku należy w przyjętej kwalifikacji prawnej podać zarówno typ podstawowy jak i podstawę obostrzenia kary, jak to jest zresztą powszechnie

przyjmowane na gruncie spowodowania wypadku w stanie nietrzeźwości, gdzie podaje się kwalifikację prawną z art. 177 §1 k.k. w zw. 178 k.k. Dlatego też Sąd Rejonowy mając na względzie fakt, iż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości zarówno pomimo zakazu prowadzenia pojazdów jak i pomimo uprzedniej karalności za tego rodzaju przestępstwo, uznał za zasadne podzielenie w tym zakresie kwalifikacji prawnej wskazanej przez autora aktu oskarżenia i przyjęcie, iż wypełnione zostały znamiona występki z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Nadto w akcie oskarżenia wskazano, iż czyn G. Ł. wypełnił także znamiona art. 180a k.k. W świetle tego artykułu występkiem ten popełnia kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Warto zauważyć, iż inaczej niż w przypadku występku z art. 178a § 1 k.k. na kanwie tego

przepisu ustawodawca zawęził miejsce jego popełnienia jedynie do drogi publicznej, strefy zamieszkania czy strefy ruchu, które posiadają odpowiednie definicje legalne w ustawie prawo o ruchu drogowym. Dla spełnienia znamion przedmiotowych tego przepisu niezbędne jest też aby owo prowadzenie pojazdu nastąpiło pomimo wydania decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Sąd Rejonowy stoi także na stanowisku, iż cofnięcie uprawnień musi dotyczyć ściśle określonej kategorii pojazdów. Natomiast podobnie jak na gruncie art. 178a § 1 k.k. czy art. 244 k.k. występkiem z art. 180a k.k. można popełnić w dwóch formach zamiaru przewidzianych w art. 9 § 1 k.k. W tym miejscu wypada jeszcze zwrócić uwagę na wyrok Sądu Najwyższego w sprawie V KK 429/20, gdzie Sąd Najwyższy stwierdził, iż przestępstwo z art. 180a k.k. może popełnić tylko osoba, wobec której decyzja administracyjna zapadła i tylko w okresie, na jaki cofnięto tą decyzją uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. Zarazem, w okresie uwidocznionym w decyzji o cofnięciu uprawnień, osoba wobec której zapadło takie rozstrzygnięcie nie może ich odzyskać. Okoliczność ta ma istotne znaczenie

biorąc pod uwagę wymóg określoności trwania owej decyzji statuowana w orzecznictwie sądów administracyjnych, co w ocenie Sądu Rejonowego ma istotny wpływ na możliwość formułowania kumulatywnej kwalifikacji przepisów z art. 180 a i 178a § 4 k.k., co jest zasadniczym problemem w tym postępowaniu i zostanie potraktowane w odrębnym akapicie.

W przedmiotowej sprawie natomiast zaktualizował się problem określenia czy między art. 180 a k.k. i art. 178a § 4 k.k. (oczywiście w postaci prowadzenia pojazdu mechanicznego w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych) zachodzi rzeczywisty czy też pozorny/pomijalny zbieg przepisów. W tym względzie należy zwrócić uwagę, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zawsze niesie za sobą konieczność wydania decyzji w przedmiocie cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Owa konieczność wynika z art. 182 § 2 k.k.w, zgodnie z tym przepisem organ, do którego przesłano orzeczenie zawierające zakaz prowadzenia pojazdów, zobowiązany jest cofnąć uprawnienia do ich prowadzenia w orzeczonym zakresie

oraz nie może wydać tych uprawnień w okresie obowiązywania zakazu. Co szczególnie istotne w orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, iż decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi jest związana zakresem orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zarówno w aspekcie przedmiotowym tj. rodzaju pojazdów mechanicznych jak i czasowym tj. decyzja musi obejmować okres orzeczonego zakazem sądowym. W tym miejscu warto przytoczyć chociażby wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach w sprawie II SA/Gl 1593/19, gdzie sąd stwierdził, iż z przepisu art. 182 § 2 k.k.w. wynika obowiązek organu cofnięcia uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie orzeczonego w wyroku sądu karnego. Organ ma zatem nie tylko cofnąć uprawnienie do kierowania pojazdami, ale musi także cofnąć je w orzeczonego przez sąd karny zakresie. Pojęcie "orzeczonego przez sąd karny zakresu" odnosi się przede wszystkim do zakresu przedmiotowego, w jakim sąd karny orzekł zakaz prowadzenia pojazdów. Nie budzi wątpliwości, że wskazane powyżej pojęcie "orzeczonego przez sąd

karny zakresu" odnosi się także do okresu na jaki sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów, co oznacza, że cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami musi nastąpić na ściśle wyznaczony okres, wynikający z orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdu. Tym samym w świetle wymogów prawa administracyjnego nie jest możliwym wydanie decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami na okres przenoszący czas obowiązywania owego zakazu. Dlatego też stwierdzić należy, iż wydanie decyzji w przedmiocie cofnięcia uprawnień jest wtórne wobec orzeczonego środka karnego. Zwrócić też należy na art. 103 ustawy o kierujących pojazdami, zgodnie z którym wydanie decyzji o cofnięciu uprawnień jest obligatoryjne w przypadku orzeczenia sądowego zakazu prowadzenia pojazdów. Dlatego też Sąd Rejonowy pragnie zwrócić uwagę, iż wydanie zakazu prowadzenia pojazdów musi nieść za sobą wydanie decyzji o cofnięciu uprawnień. Natomiast z uwagi na związenie zakresem orzeczenia o zakazie należy stwierdzić, iż przepis art. 178a § 4 k.k. pochłania na zasadzie konsumpcji art. 180a k.k. W tym

miejscu należy odnieść się wprost do uchwały Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 22/11, gdzie najwyższy organ sądowy wprost wskazał, że między przepisem art. 244 k.k. a art. 178a § 4 k.k. zachodzi pomijalny zbieg przepisów. Nie można też twierdzić, iż przedmiotowe przepisy dotyczą różnych dóbr prawnych. Inaczej niż na gruncie zbiegu art. 244 i 180a (gdzie Sąd Rejonowy również przyjmuje niedopuszczalność kumulatywnej kwalifikacji) głównym przedmiotem ochrony jest to samo dobro prawne w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Natomiast z uwagi na fakt, iż obowiązywanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych pociąga za sobą obligatoryjne cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami brak jest potrzeby powoływania tego przepisu w podstawie skazania. Raz jeszcze należy zaznaczyć, iż wprowadzenie art. 180a k.k. w żadnym stopniu nie zmieniło sytuacji sprawców, którzy nie stosowali się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, gdyż art. 178a § 4 k.k. przewiduje w tym zakresie surowszą odpowiedzialność. E. także zakres ustawowego zagrożenia uprawnia do przyjęcia braku rzeczywistego zbiegu

przepisów na zasadzie konsumpcji. Warto przypomnieć bowiem, iż zbieg norm sankcjonowanych może być albo rzeczywisty, albo pozorny (nierzeczywisty). Jak wynika z art. 11 § 2 k.k., zbieg przepisów zachodzi wówczas, gdy jeden czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, czyli narusza dyspozycje kilku norm sankcjonowanych. Ustalenie to nie zawsze wymaga stosowania art. 11 § 2 i 3 k.k., ponieważ ocena relacji między przepisami, które naruszył sprawca, może prowadzić do wniosku, że w kwalifikacji prawnej czynu należy powołać tylko jeden z nich. Oceny tej dokonuje się na podstawie reguł wyłączenia wielości ocen: zasady specjalności, konsumpcji i subsydiarności. Zastosowanie do ocenianego czynu którejkolwiek z nich usuwa potrzebę korzystania z art. 11 § 2 i 3 k.k. W tym przypadku zasada konsumpcji oznacza, że przepis konsumujący (pochłaniający – tu art. 178a § 4 k.k.) wyłącza zastosowanie przepisu konsumowanego (pochłanianego – art. 180a k.k.). Dotyczy sytuacji, w której jeden ze zbiegających się przepisów zawiera

wszystkie znamiona przestępstwa zamieszczone w drugim, a ponadto dodaje jeszcze inne znamiona, których ten drugi przepis nie przewiduje. Tak odnośnie podejmowanego tu problemu prawnego orzekł chociażby Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie IV Ka 655/20 Co więcej powyższy pogląd prawny jest szeroko obecny także w doktrynie prawa karnego zobacz chociażby W. Zontek, Zmiany w części szczególnej, [w:] W. Wróbel (red.), Nowelizacja prawa karnego s. 834; Art. 180a KK red. Stefański 2019, wyd. 24; KK, Art. 180a SPK T. 8 red. Gardocki 2018; Art. 180a KK T. I red. Królikowski 2017). Natomiast z uwagi na zasadę subsydiarności brak rzeczywistego zbiegu przepisów przyjmuje Grzegorz Bogdan w komentarzu pod redakcją Włodzimierza Wróbla. Jeszcze raz maksymalnie upraszczając owo zagadnienie należy zwrócić uwagę, iż zawsze w przypadku wydania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zostanie wydana decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami zgodna z zakresem orzeczonego środka karnego. Tym samym (nie licząc nieuprawnionego zaniechania po stronie organu administracyjnego) brak

jest możliwości, ażeby zachowanie wyczerpujące znamiona występku z art. 178a § 4 k.k. nie wypełniało zarazem znamion czynu zabronionego z art. 180a k.k. Nadto z uwagi na wtórność owej decyzji administracyjnej zachodzi tu brak rzeczywistego zbiegu przepisów (na zasadzie konsumpcji) uniemożliwiający przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej. Niezasadny jest też argument, iż pominięcie tego przepisu będzie stanowić pewną ulgę dla sprawy. Jego odpowiedzialność karna i tak będzie się bowiem opierać na przepisie surowszym, a więc 178a § 4 k.k., w którego znamionach (z uwagi na treść art. 282 § 2 k.k.w) w sposób dorozumiany zawarto także brak zastosowania się do decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Tym samym kwalifikacja z art. 178a § 4 k.k. oddaje ogół kryminalnej zawartości danego zachowania sprawy. Gdyby przyjmować sposób rozumienia stojący u podstaw wniesienia aktu oskarżenia należałoby przecież chociażby przy przestępstwie rozboju polegającym na stosowaniu przemocy wobec osoby podawać art. 217 k.k., co przecież jest praktyką powszechnie krytykowaną. Dlatego

też Sąd Rejonowy w Nowym Sączu pomimo zrealizowania przez G. Ł. wszystkich znamion czynu zabronionego z art. 180 a k.k. wyeliminował ten przepis z podstawy prawnej skazania. W przedmiotowej sprawie należy zauważyć, iż niniejsza argumentacja pozostaje aktualna jedynie wówczas gdy podstawą wydania decyzji administracyjnej było wyrzeczenie przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a owa decyzja ma charakter wtórny wobec zakazu. Natomiast w sytuacji gdy uprawnienia zostały cofnięte wcześniej np. z uwagi na stan zdrowia, czy negatywny wynik egzaminu weryfikującego należy stwierdzić, iż dla oddania ogółu kryminalnej zawartości czynu konieczne jest posłużenie się kwalifikacją kumulatywną, gdyż sprawca z uwagi na swoje właściwości leżące u podstaw wydania decyzji administracyjnej stwarza dodatkowe – nieobjęte hipotezą normy sankcjonowanej z art. 178a § 4 k.k. zagrożenie dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej

szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego stopień społecznej szkodliwości tego czynu G. Ł. był znaczny. W tym zakresie należy uwzględnić, iż poziom przyjętego (i tak na korzyść oskarżonego) stężenia alkoholu w organizmie G. Ł. dwukrotnie przekraczał próg odróżniający przestępstwo od wykroczenia. E. stan psychofizyczny oskarżonego stwarzał wyższy poziom abstrakcyjnego zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Dalej należy zważyć, iż oskarżony w tego rodzaju stanie psychofizycznym poruszał się przez odległość

kilkunastu kilometrów. Co więcej oskarżony poruszał się w takim stanie nie tylko wiejskimi drogami, ale również fragmentem drogi wojewódzkiej. Nadto trzeba wziąć także pod uwagę wyjaśnienia oskarżonego, który wskazywał, że tego dnia był zmęczony wielogodzinną podróżą, co także ograniczało jego zdolności psychoruchowe. Co więcej oskarżony czynu tego dopuścił się w zamiarze bezpośrednim. Należało także uwzględnić fakt niestosowania się przez G. Ł. do orzeczonego wobec niego środka karnego. Z drugiej strony Sąd Rejonowy uwzględnił, iż poziom karygodności tego czynu jest częściowo zredukowany poprzez porę w jakiej czynu tego dopuścił się G. Ł. tj. godziny późno wieczorne i związane z tym mniejsze natężenie ruchu drogowego. Biorąc to pod uwagę Sąd Rejonowy uznał, że czyn oskarżonego był karygodny w rozumieniu art. 1 § 2 k.k., a stopień jego społecznej szkodliwości ocenił na poziomie znacznym.

Jednocześnie należało stwierdzić, iż czyn oskarżonego był zawiniony w świetle normatywnej teorii winy, recypowanej w polskim systemie prawa karnego w art. 1 § 3 k.k. W tym zakresie należy

wskazać, iż oskarżony był osobą dorosłą w pełni rozwiniętą społecznie i nie można było twierdzić, że nie zdawał sobie sprawy z treści normy sankcjonowanej. Dalej owa powinność powinna być u oskarżonego szczególnie dobrze utrwalona z uwagi na jego wcześniejsze skazanie za jazdę w stanie pod wpływem środków odurzających. Następnie stwierdzić trzeba, że w świetle opinii biegłych psychiatrów oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Brak jest też danych pozwalających mówić o atypowości jego upojenia. Kolejno oskarżony nie przedstawił informacji aby czynu tego dopuścił się w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Przeciwnie zebrane dane wskazują, że powodem jazdy w stanie nietrzeźwości oskarżonego była jego chęć dalszej konsumpcji alkoholu, co jeszcze bardziej zwiększa stopień jego winy. Biorąc to pod uwagę należało uznać, że istnieje możliwość powzięcia wobec G. Ł. zarzutu braku dania posłuchu normie sankcjonowanej, a w sprawie brak jest okoliczności limitujących poziom zawinienia, przeciwnie uprzednia

karalność oskarżonego za podobny czyn jak i jego motywacja są okolicznościami wskazującymi na wyższy niż typowy stopień jego winy.

Biorąc pod uwagę wyżej wysłowioną argumentację dotyczącą poziomu przypisanej oskarżonemu zawartości alkoholu w jego organizmie, a także braku podstaw do przyjęcia kumulatywnego zbiegu przepisów Sąd Rejonowy dokonał modyfikacji opisu czynu i w punkcie I wyroku uznał G. Ł. za winnego tego, że 15 grudnia 2020 roku w B. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki A. znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym na podstawie opinii biegłego toksykologa stężeniu alkoholu we krwi na poziomie co najmniej 1 promila, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego wyrokiem Sądu Rejonowego w L. o sygn. (...)z dnia 4 września 2019 roku, a także w okresie obowiązywania wymierzonego tymże wyrokiem środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych tj. występku z art. 178a § 1 i 4 k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
G. Ł.	I	I	Występek określony w art. 178a § 4 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.. Owo ustawowe zagrożenie należało rozszerzyć także na grzywnę w wymiarze od

100 stawek dziennych oraz ograniczenie wolności w wymiarze od 3 miesięcy z uwagi na brzmienie art. 37a § 1 k.k. . Tym samym zaktualizowała się dyrektywa statuowana przez art. 58 k.k., zgodnie z którą przy tego rodzaju ustawowym zagrożeniu kara pozbawienia wolności winna stanowić karę ultima ratio – stosowaną w ostateczności, kiedy żadne inne kary nie będą stanowić adekwatnej reakcji prawno karnej. Natomiast dyrektywy wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z

nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy

pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem.

Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy ocenił, iż wymierzenie w tym przypadku kary pozbawienia wolności byłoby niewłaściwą reakcją karną na tego rodzaju przestępstwo. Co prawda stopień społecznej szkodliwości tego czynu był znaczny, jednakże nie był on jeszcze wysoki, z uwagi na stosunkowo niskie natężenie ruchu drogowego w

inkryminowanym czasie. Dalej wypada stwierdzić, iż oskarżony pomimo tego, że nie przyznawał się w tym procesie do winy w zakresie jazdy w stanie nietrzeźwości, poniekąd zrozumiał główną

przyczynę naruszenia normy sankcjonowanej za jaką należy uznać stwierdzony przez biegłych lekarzy psychiatrów syndrom zależności alkoholowej. E. podjęcie przez niego odwyku w warunkach zakładu zamkniętego i kontynuowanie owej terapii w warunkach wolnościowych daje wraz z orzeczonymi wobec oskarżonego środkami reakcji karnej przekonanie, że poprzestanie na karze wolnościowej będzie wystarczające do realizacji dyrektyw prewencji generalnej i indywidualnej. Funkcji penalnej prawa karnego nie można bowiem wiązać tylko i wyłącznie z odwetem na osobie sprawcy. W ocenie Sądu Rejonowego kara ograniczenia wolności w znacznie pełniejszy sposób przyczyni się do realizacji funkcji wychowawczej, aniżeli umieszczenie G. Ł. w izolacji penitencjarnej. Zwłaszcza, że oskarżony był już wcześniej w tego rodzaju placówkach. Stąd też nie sposób argumentować, iż będzie to stanowić dla niego szok, pełniący funkcje odstrasżającą. Przeciwnie pobyt w zakładzie karnym może pozbawić oskarżonego szans na realizację artykułowanych na rozprawie głównej planów życiowych. Oczywiście wola

oskarżonego ma w zakresie karnym marginalne znaczenie. Niemniej jednak Sąd Rejonowy musiał pamiętać o dyrektywie z art. 58 § 1 k.k. i możliwość wymierzenia kary izolacyjnej była warunkowana stwierdzeniem braku realizacji dyrektyw wymiaru kary poprzez kary nieizolacyjne. Tutaj Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że owe dyrektywy mogą zostać zrealizowane poprzez karę ograniczenia wolności. W tym zakresie Sąd dokonał analizy karty karnej oskarżonego i stwierdził, że G. Ł. nie był dotychczas poddawany tego rodzaju oddziaływaniu penalnemu. Dalej wypadało zauważyć, iż co najmniej od stycznia tego roku G. Ł. przebywa na terenie Rzeczypospolitej, stąd też wyborowi tego rodzaju kary nie sprzeciwia się dyrektywa zawarta w art. 58 § 2a k.k. Przystępując do wyboru rodzaju postaci kary ograniczenia wolności Sąd Rejonowy dostrzegł, że oskarżony aktualnie jest osobą bezrobotną, przez co niemożliwe było zastosowanie potrącenia jego wynagrodzenia za pracę. Nadto jest on osobą zdrową fizycznie, w aspekcie jego zdolności do wykonywania prostych prac fizycznych z jakimi wiąże się wykonywanie

tego rodzaju kary. Do tego nie jest on osobą zobowiązaną alimentacyjnie, przez co podjęcie przez niego dodatkowego nieodpłatnego zajęcia nie będzie stanowić dla niego przeszkody nieadekwatnej do stopnia zawinienia. Natomiast określając wysokość owej kary ograniczenia wolności Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, iż G. Ł. jest osobą wielokrotnie karaną, wobec której stosowano już różne metody oddziaływania, które dotąd okazywały się być bezskuteczne w aspekcie jego resocjalizacji. Stąd też w ocenie Sądu konieczne było wymierzenie kary ograniczenia wolności w stosunkowo dużym wymiarze tj. roku i 4 miesięcy przy ustaleniu wymiaru miesięcznego pracy na poziomie 32 godzin. Tylko i wyłącznie taki zakres oddziaływania na osobę oskarżonego za pomocą obowiązku pracy i innych obowiązków związanych z wykonywaniem kary tego rodzaju może przyczynić się do spełnienia wychowawczej funkcji kary. Nie wolno jednocześnie zapomnieć, iż oskarżony dopuścił się występku o znacznym (choć nie wysokim) stopniu społecznej szkodliwości, co także musiało znaleźć swoje odzwierciedlenie w

			<p>wymiarze kary ograniczenia wolności. Raz jeszcze trzeba unaocznic fakt,, że oskarżony nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, stąd tez dysponuje on stosunkowo dużą ilością wolnego czasu. Biorąc pod uwagę przeprowadzoną wyżej argumentację Sąd Rejonowy wymierzył G. Ł. karę roku i 4 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym.</p>
G. Ł.	II	I	<p>W związku z przypisaniem oskarżonemu G. Ł. występku z art. 178 a § 4 k.k. zaktualizowała się konieczność wyrzeczenia w przedmiocie obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W tym kontekście wypada zauważyć, iż podstawą orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych był art. 42 § 3 k.k. Zgodnie z tym przepisem orzeczenie tego zakazu dożywotnio jest obowiązkowe w przypadku tego rodzaju sprawcy jak G. Ł., chyba że zachodzi wyjątkowy przypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W tym miejscu wypada zauważyć, iż przedmiotowe zdanie</p>

jest jedynym zdaniem w polskim kodeksie karnym, gdzie ustawodawca posiłkuje się podwójnym wskazaniem warunkowości odstąpienia od tego rodzaju reakcji karnej. Ustawodawca w tym zakresie posłużył się koniunkcją, ergo ów wyjątkowy przypadek musi wynikać ze szczególnych okoliczności. W doktrynie prawa karnego wskazuje się, iż tego rodzaju odstępstwo może być zastosowane w przypadku gdy z uwagi na szczególne cechy sprawy orzeczenie tego zakazu jawi się jako niehumanitarne tj. naruszające art. 3 k.k. Nadto przyjmuje się, iż możliwość zastosowania tego dobrodziejstwa zaistnieje także gdy sprawca jedynie nieznacznie przekroczył próg nietrzeźwości czy też poruszał się boczną drogą w sposób nie stanowiący zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Sąd Rejonowy wziął to wszystko pod uwagę i stwierdził, iż na gruncie tego kazusu brak jest jakichkolwiek podstaw do odstąpienia od dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, iż G. Ł. jest dorosłym mężczyzną, pracującym wcześniej fizycznie, a więc dla utrzymania którego nie jest niezbędne

posiadanie uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Dalej trzeba wziąć pod uwagę, że oskarżony jest osobą młodą, nie wymagającą korzystania z samochodu w stopniu wyższym, aniżeli typowe potrzeby człowieka w jego wieku. Do tego trzeba zwrócić uwagę na okoliczności przedmiotowe czynu przypisanego oskarżonemu, które uniemożliwiają przyjęcie, że w kontekście tego czynu mieliśmy do czynienia z jakimiś nadzwyczajnymi okolicznościami redukującymi stopień społecznej szkodliwości. Tutaj należy wskazać, iż stan nietrzeźwości G. Ł. – w wersji przyjętej w opinii biegłego, znacznie wykraczał poza próg kontrapencjonalizacyjny. Dalej oskarżony w tym stanie kierował samochodem osobowym tylko po to, aby kupić alkohol, nie mając w tym zakresie żadnej wyższej motywacji. Następnie stwierdzić trzeba, że oskarżony poruszał się samochodem na przestrzeni kilkunastu kilometrów, w tym drogą wojewódzką. W realiach niniejszej sprawy nie wykazano także aby orzeczenie tego środka karnego prowadziło dla oskarżonego do ponadstandardowych dolegliwości. Owszem perspektywa dożywotniego zakazu

			<p> prowadzenia pojazdów jest z pewnością perspektywą przykrą. Niemniej jednak oskarżony winien przewidywać konsekwencje swojego bezprawnego postępowania. To wszystko sprawiło, iż Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do odstąpienia od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i w tym zakresie orzekł zgodnie z art. 42 § 3 k.k. </p>
G. Ł.	III	I	<p> Natomiast w świetle jednoznacznej dyspozycji art. 43a §2 k.k. wobec przypisania oskarżonemu występku z art. 178a § 4 k.k. konieczne było orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 złotych. W okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy mając na względzie całość reakcji karnej przewidzianej uzasadnianym wyrokiem stwierdził, iż brak jest potrzeby odejścia od ustawowego minimum tego świadczenia, którego obowiązek zapłaty i tak będzie stanowić istotną dolegliwość dla oskarżonego G. Ł., zwłaszcza biorąc pod uwagę, że G. Ł. jest </p>

			osobą bezrobotną, a także boryka się z problemem uzależnienia od alkoholu. Zatem w punkcie III wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu G. Ł. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 złotych.
Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

IV

Rozliczając koszty przedmiotowego procesu Sąd Rejonowy oparł się na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. W tym względzie należało zwrócić uwagę, że G. Ł. dopuścił się umyślnego występku, przy wysokim stopniu winy. Dalej należało uwzględnić, że oskarżony jest osobą stosunkowo młodą, zdolną do podjęcia odpłatnej pracy zarobkowej. Wreszcie na marginesie należy zwrócić uwagę, że odstąpienie od obciążenia oskarżonego kosztami procesu winno być przypadkiem wyjątkowym, umocowanym ściśle w przesłankach określonych w art. 624 § 1 k.p.k. Natomiast owe przesłanki nie zostały zrealizowane w realiach tej sprawy. Dość jeszcze trzeba wskazać, że znakomita część przedmiotowych kosztów związanych z opinią biegłego toksykologa powstała w wyniku obranej przez oskarżonego taktyki procesowej. Stąd też kierując się dyspozycją art. 627 k.p.k. Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego G. Ł. na rzecz Skarbu Państwa kwotę wynikającą z opłaty karnej tj. 180 złotych oraz wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, na które złożyły się ryczałty za doręczenia, pobór kart

	karnych, opinie biegłego toksykologa oraz opinia biegłych – psychiatrów w łącznej kwocie 2248,52 złotych.
Podpis	